

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: A. P., zastoupeného JUDr. Janou Barvíkovou, advokátkou se sídlem Ostrava 1, Nemocniční 13, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 1. 2004, čj. 24 Az 2262/2003 - 17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.
- II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Jany Barvíkové se určuje částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2003, čj. OAM-5309/VL-11-17-2003. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím byla stěžovateli zamítnuta žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný rozhodl v souladu se zákonem a na podkladě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti a jejím doplnění uplatňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Konkrétně namítá, že krajský soud posoudil uvedenou věc v rozporu s platným právním řádem, zejména v rozporu se zákonem o azylu, a že shledává vážná pochybení v řízení u všech dosavadních orgánů. Uvádí, že má důvodnou obavu o svůj život z pronásledování vymahačů, kteří jej fyzicky napadli a vyhrožovali mu případnou fyzickou likvidací. Domnívá se, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů. Správní orgán neprovedl dostatečné šetření při zjišťování skutkové podstaty; bylo porušeno ustanovení § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 71/1967 Sb. v návaznosti na ustanovení § 46 a 47 odst. 3 téhož zákona a důsledkem bylo nezákonné rozhodnutí. Vzhledem k tomu navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti s odůvodněním, že se obává návratu na Ukrajinu, kde mu údajně hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se k ní vzhledem k jejímu obsahu nebude vyjadřovat a současně odkázal na správní spis.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) - ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

K tomu ze správního a soudního spisu vyplynulo, že dne 14. 10. 2003 stěžovatel podal žádost o udělení azylu a dne 16. 10. 2003 byl v přijímacím středisku V. L. proveden pohovor. V žádosti stěžovatel uvedl, že o azyl žádá proto, že si na Ukrajině pronajal autobus u mafie a platil téměř 3 roky nájem, než autobus ukradli.

Poté přišel majitel, ptal se na autobus a vymáhal náhradu škody. Následně přivedl bandity, aby na něm peníze vymohli; odvezli ho do lesa a zbili ho. Krádež autobusu oznámil na policii; poté co byl zbit již na policii nešel. Manželku poslal do České republiky a později odjel za ní. Stěžovatel se obává vrátit zpět na Ukrajinu pro nesplacené dluhy a má obavy z vymahačů. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 21. 10. 2003, čj. OAM-5309/VL-11-17-2003, zamítl stěžovateli žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Stěžovatel předně namítá důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v přecházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. V daném případě byla stěžovateli žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 nebo humanitárního azylu podle ustanovení § 14.

Žádost o udělení azylu lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou v případech taxativně vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o azylu. Podle písm. g) citovaného ustanovení se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 citovaného zákona. Stěžovatel v rámci řízení o azyl uváděl jako důvody své žádosti pouze problémy s vymahači dlužné částky a legalizaci pobytu na území České republiky. Neuváděl žádné skutečnosti svědčící o pronásledování jeho osoby z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Ministerstvo tak zcela oprávněně žádost stěžovatele zamítlo a krajský soud v souladu se zákonem rozhodnutí ministerstva potvrdil. Nejvyšší správní soud uvedený postup neshledal nezákonný, a proto nepovažuje za důvodný stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel dále obecně namítal, že shledal vážná pochybení v řízení před správním orgánem i soudem bez toho, aby uvedl jakákoli bližší upřesnění. Proto také Nejvyšší správní soud, který je vázán uplatněnými důvody kasační stížnosti, posoudil tyto jeho námitky jen v obecné rovině.

Co se týče řízení před správním orgánem, je povinností správního orgánu respektovat základní pravidla řízení, vyplývající z § 3 správního řádu vyjadřující

v obecné formě hlavní zásady správního řízení, rozvedené a konkretizované v dalších zákonných ustanoveních. V řízení o azylu je rozhodující pro posouzení naplnění zákonných podmínek, ale i pro rozsah dokazování, uvedení důvodů žadatelem v žádosti, při pohovoru, nebo v jiných podáních učiněných do vydání rozhodnutí. Je to žadatel, který se domáhá udělení azylu, který tvrdí určité skutečnosti, na jejichž základě by mu mělo být vyhověno. Správní orgán není povinen seznamovat žadatele o azyl s důvody, pro které by mohlo být jeho žádosti vyhověno. V dané věci stěžovatel žádné konkrétní pochybení správního orgánu neuvedl a ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, naopak dle názoru soudu žalovaný řádně zjistil skutečný stav věci v souladu se zákonem a jeho rozhodnutí není zatíženo žádnou vadou; důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tak neobstojí.

Pokud jde o rozhodování soudu, ten kromě skutečností uplatněných v průběhu správního řízení musel vycházet i ze žaloby a z důvodů v ní uvedených. Těmi ovšem byly pouze obecné poukazy na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu bez konkrétních tvrzení, v čem je uvedené porušení spatřováno a dále námitka splnění podmínek uvedených v § 12 zákona o azylu. Pokud jde o skutkový stav stěžovatel neoznačil žádný důkaz, který měl být proveden. Soud je podle § 52 odst. 1 s. ř. s. oprávněn rozhodnout, které z navržených důkazů provede a může provést i důkazy jiné. Nejvyšší správní soud na základě soudního a správního spisu dospěl k závěru, že se krajský soud v napadeném rozsudku řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami a i jinak postupoval v daném řízení zcela v souladu se zákonem; k naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak nedošlo.

Rovněž tak neobstojí stěžovatelem tvrzený důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící pro to, že řízení před krajským soudem bylo zmatečné a ani Nejvyšší správní soud nezjistil, že by v řízení před krajským soudem chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátky částkou 2 x 1000 Kč

za dva úkony právní služby - převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé a dále 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. dubna 2005

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu